

† Lov og Evangelium

NR. 2

FEBRUAR 2014

50. ÅRGANG

Julius Kronberg (1901)

«Og se, det lød en røst fra himmelen: Dette er min Sønn, den elskede! I ham har jeg velbehag.» Mat 3:17

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Ansvarlig for bladet: Redaktør Ingar Gangås
Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Gangaas

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring
sendes ekspedisjonen v/Magne Ekanger,
Rølfesnesvegen 892, 5420 Rubbestadneset
Tlf. 53 42 92 14 / 412 45 598
E-post: magne.ekanger@haugnett.no

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Daleneveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 33 44 14 19 / 414 95 526
E-post: reidunar_heia@hotmail.com

Sekretær: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 74 06 46 50 / 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Kasserer: Kari Mangelrød, Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 11 24 05 / 915 58 562
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193
Dansk bankgiro: (4665) 10639360
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord
og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt
fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre
lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 33 11 26 96 / 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Hvem Jesus er

Å bli overbevist om hvem Jesus er,
er selve hovedsaken for et menneske.
Bibelens hovedtema er ordet om Jesus.

Mange flere tegn kunne vært nevnt,
sier apostelen Johannes mot slutten av
sitt evangelium: «Men disse er skrevet
for at dere skal tro at Jesus er Messias,
Guds Sønn, og for at dere skal ha liv i
hans navn» (20:31).

Siktemålet er at mennesket skal
komme til tro på Jesus som *frelser*.

Jesus er Menneskesønnen. Det betyr
at han er Gud-mennesket, Jesus Kristus.
Bare Gud kunne frelse mennesket. All
synd er synd mot ham, og det er bare
den som synden er begått imot, som
kan tilgi. Det er kun Menneskesønnen
som har makt til å forlate synder. Denne
makt har *Jesus*. Han har gjort opp for
alle våre synder da han døde på Golgata.

Jesus er fullkomment og sant men-
neske. Jesu gjerninger var Guds gjer-
ninger, men samtidig var det hele
menneskeslektens gjerninger. Han er
vår stedfortreder, som led i ditt og mitt
sted. Derfor kan han frelse dem som
kommer til ham.

Alt det Jesus har gjort, har Gud
gjort. Og alt det Jesus gjorde, gjorde
han som sant menneske, på våre vegne.

En dag må menneskeheten erkjenne
at Jesus Kristus er Herren (Fil 2:10-11).
Da må alle – både frelste og ufrelste,
de som lever ved Jesu gjenkomst og de
som er døde, både høye og lave – bøye
kne for ham og bekjenne at han virke-
lig er verdens frelser og Guds Sønn.

Ingar Gangås

På forklarelsens berg

Av Per Bergene Holm

«Seks dager etter tok Jesus med seg Peter, Jakob og hans bror Johannes, og førte dem opp på et høyt fjell, hvor de var for seg selv. Og han ble forklaret for deres øyne. Hans ansikt skinte som solen, og hans klær ble hvite som lyset.»

Mat 17,1-2

Seks dager etter, slik begynner denne beretningen, og viser oss tilbake til det som er fortalt foran. Jesus har nettopp spurt disiplene om hvem de sier at han er, og Peter svarte da: «Du er Messias, den levende Guds Sønn» (Mat 16:16). Det var disiplenes overbevisning, og Jesus bekrefter hvor sann denne bekjennelsen er ved å si at dette har de ikke funnet på selv, men det er åpenbart dem av Gud i himmelen.

Herrens lidende tjener

Likevel manglet det mye i disiplenes erkjennelse med hensyn til hvem Jesus var, hva det virkelig innebar at

han var Messias og Guds Sønn. Jesus begynner ganske snart å tale om selve hovedsaken i sin Messiasgjerning, den yppersteprestelige gjerning. Han må lide og dø. Da tar Peter ham til side og gir seg til å irettesette Jesus og sier: «Gud fri deg, Herre! Dette må aldri skje deg!» (16:22). Peter hadde ingen forståelse for Jesu Messiasgjerning, at hans frelsesgjerning innebar fornedrelse, lidelse og død. Nei, det så han som et hinder for at Jesus kunne være Messias og frelser, og som uforenlig med at han var Guds Sønn. Og Jesus møter her i sin egen disippel djevelens fristelse fra ørkenen: Er du Guds Sønn, og så skal du gå gjennom dette? Nei, Gud fri deg fra dette, om han har behag i deg!

Jesus var i sitt sinn vendt mot Jerusalem, mot lidelsen og døden som sto foran ham. Dette var han kommet for, han var født for å dø i ditt og mitt sted. Og så forteller han sine disipler om

Innhold, februar 2014

Hvem Jesus er. Av Ingar Gangås	side 2
På forklarelsens berg. Av Per Bergene Holm	side 3
Kallet fra Moldova. Av Lars Fossdal	side 7
Å kjenne Jesus. Av Ingar Gangås	side 9
Møtekalender.	side 11
Guds stad, det ny Jerusalem. Dikt	side 12
Våre lamper slokner (4). Av J. F. Løvgren	side 13
– Se til at ingen fører dere vill! Intervju ved Dag Rune Lid	side 17
Den gode hyrde. Fortelling	side 20

det, forbereder dem på hva han skal gjøre til deres frelse. Hvem kunne ellers forstå, om ikke hans egne disipler? Hvem blant menneskene kunne styrke ham til denne gjerning om ikke dem? Hvor tungt måtte det ikke være for Jesus å få denne reaksjon fra Peter, han som så frimodig hadde vitnet om sin tro på Jesus.

Jesus – Guds Sønn

Så tar Jesus med seg Peter, Jakob og Johannes opp på et høyt fjell. Jesus hadde behov for å være alene, han hadde behov for å be. Hans tale til disiplene om hans lidelse og død, ser ut til å ha fylt Jesus med gru foran det som han går i møte. Jesus var et menneske som deg og meg, han kjente til angst, redsel og forferdelse. Og nå tar han med seg sine tre nærmeste, for sammen med dem å søke ro, og være i bønn til Gud. Det er som et Getsemane før Getsemane. Men disiplene er tyngnet av søvn, står det i Lukas-evangeliet. De har ikke mye forståelse for Jesu kamp, de makter ikke å kjempe med ham, akkurat som i det senere Getsemane.

Men så skjer det, mens Jesus ber, at han blir forklaret for disiplenes øyne. Mens Guds Sønn vandret her på jord, var han å se til som et vanlig menneske. Han hadde ingen skikkelse og ingen herlighet, sier profeten. Han var sann Gud og sant menneske, men han sto ikke fram i sin guddoms herlighetsskikkelse, men ga avkall på det idet han tok på seg en tjeners skikkelse, da han kom i et menneskes lignelse.

«Jesus var i sitt sinn vendt mot Jerusalem, mot lidelsen og døden som sto foran ham. Dette var han kommet for, han var født for å dø i ditt og mitt sted.»

Alle som så og hørte Jesus, de så og hørte et menneske, det var de aldri i tvil om. Men noen, slik som disiplene, hadde også kommet til den erkjennelse at dette menneske var Guds Sønn. Han gjorde og sa ting som intet menneske kunne si og gjøre. De inntrykk de tok av Jesus skapte tro på ham som Guds Sønn. Og her på fjellet forklares så Jesus for deres øyne. Det var ikke noe lys som skinte opp Jesu ansikt, men det er Jesu egen guddomsherlighet som lyser ut av hans ansikt og legeme, slik at Jesu ansikt lyste som solen og hans klær ble hvite som lyset. Den guddommelige herlighets lysglans fikk for et øyeblikk trenge igjennom hans menneskelige skikkelse, slik at disiplene fikk se Jesu herlighet, at han var Gud selv.

Det gamle testaments vitnesbyrd

Så får disiplene også se Moses og Elias i herlighet, og Lukas forteller at de samtalte med Jesus om hans bortgang og det som skulle skje i Jerusalem. Selv blant sine disipler var det ingen Jesus kunne samtale med om sin bortgang og det som skulle skje i Jerusalem, ingen som kunne styrke

ham til hans gjerning og befeste ham i det han nå gikk for å gjøre og lide.

En sak skulle stå fast ved to eller tre vitners ord. Her får disiplene en stadfestelse av Jesu ord om hans lidelse og død. Og det er ikke hvem som helst som er vitner, det er ingen mindre enn Moses og Elias. Hvorfor nettopp Moses og Elias? Akkurat disse er nevnt på Det gamle testamentes siste blad, ja i de tre siste versene (Mal 4:4-6). Moses og Elias står som representanter for hele Det gamle testamentes vitnesbyrd, loven og profetene. Jesu disipler får være vitne til at Moses og Elias taler med Jesus om hans lidelse og død, og bekrefter at dette er i tråd med Guds eget ord og løfte. Det er så visst ikke noen ulykke som nå skal hende, det er ikke noe annet enn oppfyllelse av Det gamle testamente. *Det* åpenbares for disiplene.

Faderens vitnesbyrd

Ja, det er ikke bare Det gamle testamentes vitnesbyrd som bekrefter Jesu ord og gjerning, men Faderen selv åpenbarer seg for disiplene i en lysende sky, og det kommer en røst ut fra skyen

«Disiplene var fristet til å se på Jesus som den som skulle oppfylle alle deres tanker og drømmer om Messias, at han skulle tilfredsstille deres religiøse tankegang og forståelse av Skriften.»

som sier: «Dette er min Sønn, den elskede! I ham har jeg velbehag: Hør ham!» (Mat 17:5). Peter hadde nettopp imøtegått Jesus. Her får han av Faderen selv bevitnet at Jesu ord er Guds eget ord: «Hør ham!»

Guds ords vitnesbyrd

Det er ikke alltid din og min religiøse følelse stemmer overens med Jesu ord eller apostlenes ord. Da trenger vi å bli minnet om hva som er mest troverdig, hva som er mest å akte på. Det er ikke hva du synes og føler og mener, men hva Jesus og hans apostler og profeter sier, for de taler Guds ord.

Disiplene var fristet til å se på Jesus som den som skulle oppfylle alle deres tanker og drømmer om Messias, at han skulle tilfredsstille deres religiøse tankegang og forståelse av Skriften. Her blir dekket tatt bort og de får se Jesus, ikke slik som de har tenkt seg ham, men slik han er. Her får de både se at Jesus er Gud selv, og de får åpenbart at Det gamle testamentes vitner nettopp taler om at Messias må lide og dø, og gjennom denne gjerning bringe frelse.

Her ser du hva en sann kristen opplevelse er. Det er ikke å oppleve oppfyllelsen av ens egne drømmer og lengsler, at Jesus tilfredsstiller mine forventninger og tanker. Men det er å få Jesus forklart for sine øyne, slik at jeg ser ham selv som han er, og slik at jeg ser hans gjerning i lys av Guds ords vitnesbyrd.

Det var *det* disiplene fikk se, og

Peter vitner i ettertid om denne opplevelse i 2Pet 1:16-21. Det ytre syn og den hørbare røst, det var virkelige ting, ikke bare oppdiktede opplevelser, men likevel akter Peter profetordet i Skriften høyere. De ytre begivenheter på fjellet ga disiplene lys over det profetiske ord om Jesus, grunnfestet dem i det. Det var *det* Peter og disiplene satt igjen med etter opplevelsen.

Jesus alene

Til å begynne med ser det ut til at Peter syntes at det var godt å være på fjellet, sammen med Moses og Elias og Jesus. Det var godt å få regne seg med i et slikt selskap, og Peter ønsket å være der for bestandig. Peter var selvopptatt, opptatt av sin opplevelse, og ikke av Jesus. Slik er det med dine opplevelser også. Blir du opptatt av dem, begynner du å rose deg av dem, grunne din frelsesvisshet og frimodighet for Gud på din egen følelse av å ha det godt og riktig, da har din opplevelse ført deg på avveier. Om du føler deg satt sammen med Moses og Elias, så er det ikke gagn i det, for du frelses ikke på grunnlag av hva du opplever.

«Både forklarelsen, Moses og Elias, og til sist Guds egen røst hadde én hensikt: å åpenbare Jesus for disiplene, rette deres hjerter og sinn på ham, slik at de måtte høre ham og tro ham.»

Men da Gud selv åpenbarte seg for disiplene i en lysende sky og talte om sin Sønn og at disiplene måtte høre ham, da ble de fylt av frykt og falt på sitt ansikt. Med ett var all tanke om egen storhet og verdighet borte, disiplene var slått av redsel. De hadde fått et møte med Gud, og Guds herlighets lysglans hadde overskygget dem. Da ble disiplene uendelig små, fattige og hjelpeløse – de ble forferdet. Kanskje opplevde de også Guds røst som en irettesettelse? Disiplene var selvopptatte, opptatt av egen åndelighet og hva de kunne bidra med der på fjellet. Så tordner det fra himmelen: «Dette er min Sønn, den elskede I ham har jeg velbehag: Hør ham!»

Gud tåler ikke at noen vil ta Sønnens ære. Han er nidkjær for sin Sønn. Å ville bli regnet for noe innfor Gud uten i Sønnen, uten i Jesus, det er formastelig.

Så går Jesus bort til disiplene og rører ved dem og sier: «Stå opp og frykt ikke!» (17:7). Og når disiplene ser opp, ser de ingen uten Jesus alene. *Det* ble resultatet. Og det var det som *skulle* være resultatet. Både forklarelsen, Moses og Elias, og til sist Guds egen røst hadde én hensikt: å åpenbare Jesus for disiplene, rette deres hjerter og sinn på ham, slik at de måtte høre ham og tro ham. Nå skulle de ned av fjellet, Jesus skulle lide og dø, og så var det livsnødvendig for disiplene å ha sitt håp og sin tro til Jesus og hans gjerning for dem. I ham var frelsen, og i ingen annen. Opplevelsen kunne ikke frelse dem, det kunne Jesus alene.

L&E

Kallet fra Moldova

Av Lars Fossdal

«Kom over og hjelp oss»

Slik lød kallet fra Makedonia til Paulus. Han hadde tenkt å dra til Asia, men Herren stanset ham ved synet av mannen fra Makedonia. Paulus forandret planene og var lydig mot kallet. Slik kom evangeliet til Europa.

Den lutherske kirken i Moldova

I 1991 startet Vladimir Moser opp igjen arbeidet for den Lutherske kirke i Moldova, etter at den hadde ligget nede siden revolusjonen og Sovjetunionens oppstart i 1918.

Han og hans hustru, Natalia, begynte å oppsøke familier med luthersk bakgrunn for å få kontakt med disse, og om mulig å nå dem med Guds ord. Mange av dem ble med i den Lutherske kirken.

Etter mange tiår uten forkynning og opplæring, hadde den kristne kunnskapsen blitt mindre blant folket. Moser så det som sin store oppgave å gi dem opplæring og innføring i Guds ord, samtidig som de hadde gudstjeneste på søndagene.

Slik holdt han på i mange år i tillegg til sitt faste arbeid i en bank.

Etter hvert kjente de på behov for å ha kontakt med andre kristne, få hjelp og råd i arbeidet, forkynnelse og opplæring - og støtte gjennom forbønn.

Etter Sovjetunionens oppløsning dro mange kirker og samfunn inn i de tidligere Sovjetstater for å evangelisere.

Det var karismatikere, adventister, Jehovas vitner m.fl.

Moser var på leit etter andre som kunne hjelpe ham i arbeidet. Han fikk kontakt med flere kirker, blant annet fra USA og Tyskland. Flere av disse sa seg villig til å komme og hjelpe til med arbeidet. Men Moser fikk ikke ro for å gå inn i samarbeid med disse. Han var redd for at de var liberale og verdslige, og at de med tid og stund ville ta makten over den lille Lutherske kirken i Moldova.

Forretningsreise

I 1999 var Natalia Moser og sønnen på en forretningsreise i Norge. Da de skulle reise tilbake til Moldova, bestemte de seg for å hoppe av og søke om politisk asyl i Norge. De kom da til asylmottaket på Fossnes. Der så de skiltet «Bibelskolen – Norsk Luthersk Lekmannsmisjon». De oppsøkte Bibelskolen og fant sin plass der. Selv om de kom fra høykirkelig sammenheng i Moldova, kjente de seg hjemme i forkynnelsen og møteformen.

Etter en tid foreslo Natalia Moser at Per Bergene Holm, på vegne av NLL, skulle reise ut til Moldova for å treffe Vladimir Moser. Kanskje det kunne bli kontakt, gjensidig tillit og samfunn. Var dette et svar på bønn om hjelp til arbeidet i Moldova?

Per Bergene Holm dro til Moldova

og fikk god kontakt med Vladimir Moser. Det ble gjensidig tillit og NLL vedtok på årsmøtet i 2000 å støtte deres arbeid.

Arbeidet

I mange land er det kirken som har spilt den store rollen. Andre sammenhenger kunne bli sett på som sekter. Slik er det i Moldova. NLL, som er en lavkirkelig bevegelse, så det likevel som et kall fra Gud å hjelpe denne nylig oppstartede kirken. Vi skulle få hjelpe og tjene – både åndelig og økonomisk.

Nå, etter mange års samarbeid, kan vi spørre: Hvordan er det gått med arbeidet? Svarer resultatet til forventningene? Bare Gud vet svaret.

Nytt besøk

I oktober 2013 var Karl Bø og Lars Fossdal i Moldova på besøk, eller rettere sagt i Transnistria, den østlige delen av Moldova. Begge har vært der tidligere. Også denne gangen var det gildt å treffe vennene igjen. Vi var i Tiraspol og i Kamenka. Der tok de veldig fint imot oss, og vi kjente oss virkelig velkomne. De vartet opp med deilig mat etter møtet.

De to forsamlingene er ikke store. Medlemmene er til dels de samme som tidligere, men antallet har gått ned. Noen er døde, mens andre har utvandret til vesten, blant annet på grunn av den økonomiske situasjonen i landet. Noen få nye er kommet til. Det er en nød at det er lite barn og unge på møtene. Den unge, oppvoksende slekt er

mer vestlig preget og synes å ha lite bruk for evangeliet.

Språkbarrieren er et stort hinder. Vi skulle ønske å kunne samtale med dem på deres eget språk, høre vitnesbyrd i tale og sang. Åndssituasjonen er den samme i Moldova som i Norge. Hvor mye har de forstått av lov og evangelium? Har de fått se inn i evangeliets herligheter eller er det bare tradisjon og vennskap? Får kunnskapen skape vekkelse og nød? Gir den kjennskap til Jesus og hans frelse?

Gud kaller til tjeneste

Hører du kallet til tjeneste? I følge Jes 40:6-8 er det en som sier «Rop!» Den som har fått del i frelsen skal rope til andre, at mennesket er som blomsten. Den står bare en kort tid. Men den som får del i Ordet, får del i det evige liv. Da Paulus «ropte» ut i Filippi i Makedonia, var det ikke bare åpne dører som møtte ham, men også hudstryking og fengsel. Arbeidet i Guds rike har mange motstandere. Guds veier er underlige, men Ordet forkynnes til vekkelse og frelse. Ser du nøden folkene er i? De er på vei til den evige fortapelse, de fleste uten å vite det. For en nød!

Moldova og Transnistria trenger også evangeliet. Er du med i tjenesten for Guds rike? Enten overhører du kallet, slik at du er ulydig og lever for deg selv, eller så er du lydig og tjener din Herre og Frelser.

«Høsten er stor og arbeiderne få. Be derfor høstens Herre at han vil drive arbeidere ut til sin høst!» (Mat 9:37-38).

L&E

Å kjenne Jesus

Av Ingar Gangås

«Og dette er det evige liv, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og ham du utsendte, Jesus Kristus.»

Joh 17:3

Kjenner du Jesus?

Det er mange som har en mening om kristendommen, men det er få som kjenner Jesus. Noen ganger oppstår det diskusjoner. Det er blitt meg fortalt at Ole Hallesby en gang ble invitert av studenter til debatt i Oslo. Kristendommen skulle analyseres og diskuteres. Han ble bedt om å ha en innledning til forsvar for den kristne tro. Men først skulle en annen ha ordet til kritiske spørsmål. Forsamlingen applauderte ham. Da Hallesby entret talerstolen tok han fram en appelsin. Han tok seg god tid, skrellet appelsinen og begynte å spise den. Det var helt stille i forsamlingen. Etter en god stund spurte han førstnevnte debattant og resten av forsamlingen om de kunne fortelle ham hvordan appelsinen smakte. Det kunne de naturligvis ikke uttale seg om. Nei, akkurat slik er det også med kristendommen, fortsatte Hallesby. – Dere kan ikke uttale dere om dens sannhet før dere har smakt og kjent hvordan den er.

Det er forskjell på *kunnskap* om og *kjennskap* til Jesus og hans frelse. Den som har erfart frelsen, kan også uttale seg om innholdet. Men den som bare har betraktet det hele fra utsiden, vet

egentlig ikke hva det innebærer å tro på Jesus.

Kjenner du Jesus? Er du født på ny? Jesus satte den lovkyndige og lærde Nikodemus utenfor Guds rike, da han sa: – Du er Israels lærer og vet ikke dette? Han manglet kjennskapet til Jesus og det fortrolige samfunnet med ham. Da hjalp det ikke at han hadde studert loven fra han var ganske ung og til og med var medlem av det høye råd.

Vær ikke så snar til å skyve kristendommen fra deg som noe som ikke angår deg! – Smak og kjenn at Herren er god! Han vil gjerne tilgi deg alle dine synder og ha samfunn med deg. Da settes du inn i sønnekår hos ham, som arving til Guds rike. Alt dette får du for Jesu skyld – ved troen på ham.

Kjenner Jesus deg?

Du tenker gjerne at du kjenner kong Harald godt. Du har sett bilder av ham i media og du har kanskje til og med møtt ham. Men tror du at han kjenner deg? Det er vel ikke så selvsagt. Mange tror at de kjenner Jesus fordi de har hørt en god del om ham. Men det er ikke det samme som å være kjent av Kongenes Konge og at han kjennes ved deg.

Jesus vet godt hvem du er, ja, han vet alt om deg. Han kjente deg allerede mens du var et ufullbåret foster. Og han vet nøyaktig alt det du har sagt

og gjort. Han kan telle hårene på ditt hode, sier Bibelen. Men det er ikke det samme som at du er kommet i det rette forholdet til ham og at han kan kjenne deg som sin.

Den gode hyrde kjenner sine og er kjent av dem. Jesus sier: «Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde setter sitt liv til for fårene» (Joh 10:11). «Jeg kjenner mine, og mine kjenner meg, likesom Faderen kjenner meg og jeg kjenner Faderen» (10:14-15). «Mine får hører min røst, jeg kjenner dem, og de følger meg» (10:27).

Du skulle ta deg tid til å bli godt kjent med Jesus. For det er ingen selvfølge at du er i hans følge som en av hans får. Det er ikke slik at alle uten videre hører med i hans flokk. Kanskje Jesus er ute og speider etter deg, slik den gode hyrde går rundt og leter etter sitt tapte får?

Ingen er garantert å være kjent av Jesus. Selv om du vanker i kristne miljøer og har kristne venner, går det an å bedra seg selv. Israelsfolket vandret sammen med Moses i 40 år. De deltok i ofringene. De opplevde alle undrene. De var omskåret og fikk tegnet på at de hørte med til Guds utvalgte folk. Men *kjente* de Gud? I andre Mosebok (6:3) står det: «Men ved mitt navn Herren var jeg ikke kjent av dem». De hadde ikke gjort denne erfaringen at Herren ville frelse dem fra deres synder. Denne erkjennelsen manglet. Derfor måtte Moses fortelle dem nærmere hva som var Herrens vilje med dem: «Jeg vil ta dere til *mitt* folk og jeg vil være *deres* Gud. Dere skal *kjenne* at jeg er

Herren *deres* Gud, han som fører dere ut fra de tunge byrder som egypterne har lagt på dere. Jeg vil føre dere til et land som jeg med oppløftet hånd har sverget å gi til Abraham, Isak og Jakob. Jeg vil gi dere det til eiendom, jeg er Herren» (6:7-8).

Herren ville så gjerne frelse dem, men det fortelles videre i Mosebøkene og i Josvas bok at de fleste av dem ikke ville høre ham til og vandre på hans veier. «La oss derfor ta oss i vare, så ikke noen av dere skal vise seg å være blitt liggende etter. For løftet om å komme inn til hans hvile, gjelder ennå. For det glade budskap er blitt forkynt for oss, likesom for dem. Men ordet som de hørte, ble til ingen nytte for dem, fordi det ikke ved troen var smeltet sammen med dem som hørte det. For det er vi som kommer inn til hvilen, vi som tror. Han sa jo: Så sverget jeg i min vrede: De skal ikke komme inn til min hvile! – Og dette til tross for at gjerningene var fullført fra verdens grunnvoll ble lagt» (Heb 4:1-3).

Hvordan bli kjent med Jesus?

Å bli kjent med Jesus er det samme som å tro på ham. Denne troen kommer ved å høre Ordet om Jesus, Stedfortrederen som tok dine synder og bar dem opp til Golgata, der han sonet og betalte hele din store og tunge syndebyrde. Troen er *hjerterets* sak. Det er ikke bare en forstandssak og heller ikke en følelssak først og fremst, selv om den angår og berører både forstanden og følelsene. Nei, ingen skal gå fortapt på grunn av manglende forstand eller

Møtekalender

Februar

22.-23. Askim
Arne Thoresen
25.-2/3 Tørvikbygd
Lars Fossdal

Mars

08.-09. Årnes
Jan Ove Heggdal
13.-16. Randaberg
Per Bergene Holm
21.-23. Varhaug
Oddvar Dahl

21.-23. Nardo, Trondheim
Dag Rune Lid
25.-30. Kvelde
Lars Fossdal
25.-30. Høyland
Egon Jensen
28.-3/4 Moldova
Per Bergene Holm
29.-30. Askim
Martin Fjære

mangel på følelser eller høye åpenbarelsen.

En Gud som kan forstås av mennesker, er ingen sann Gud, men en avgud. Gud er så mye større og høyere enn våre tanker. Du kan trygt legge til side alle dine ubesvarte spørsmål og alt det du ikke forstår. Jesus spør deg ikke om å *forstå* ham eller *føle* ham rett, men om å *tro* på ham. «Med hjertet tror en til rettferdighet». Kjennskapet til Jesus kommer når du hører hans ord og tar det til ditt hjerte. Er du mottagelig for ham, blir ditt hjerte rettet på Jesus. Den som slik kommer til ham for å bli frelst, blir ikke støtt bort.

Den som har gjort denne erfaringen, kan si som apostelen Paulus: «Jeg vet på *hvem* jeg tror». Det er noe annet enn det de fleste mennesker tenker i dag: «Enhver blir salig i sin tro». Men de tar feil. Det finnes bare én vei til frelse. Jesus er veien, sannheten og livet – i bestemt form. Men mennesket

er forblindet og tror at dette er dårskap.

Søren Kierkegaard har sagt at menneskeheten kan sammenlignes med et stort sirkus. Det oppstår brann, og plutselig kommer en klovner inn og varsler ifra. Han blir ikke trodd. Folk bare ler og tror at det er god underholdning. Ve oss, om vi som kristenhet lever som klovner!

Men Jesus er sannheten, og han taler bare sannhet. Han kan du stole på – og tro på. La deg frelse i tide! Da blir du en pilegrim med himmelen som ditt rette fedreland. Veien er smal og porten er trang, sier Jesus, men det er den beste vei å gå på. For den fører til livet. Da har du fast og trygg grunn å stå på, og du har fått en ny kurs å følge. Med på denne veien går Jesus, han som kjenner sine.

«Men Guds faste grunnvoll står, og han har dette segl: Herren kjenner sine!» (2Tim 2:19).

L&E

Guds stad, det ny Jerusalem

Mel.: Guds ord det er vårt arvegods

*Guds stad, det ny Jerusalem
steg ned fra Gud fra himmelen.
I herlig glans, en helligdom –
som bruden for sin brudgom kom.
Den gamle himmel svant
mens staden klart opprant
og bort vek denne jord,
da runger Herrens ord:
Guds bolig er hos mennesker!*

*Guds folk skal få et herlig hjem,
for Herren selv skal bo hos dem!
Og han skal være deres Gud,
når Jesus hentet har sin brud.
Og når hans verk er gjort,
skal tårer tørkes bort,
ei mer skal være slik
som død og sorg og skrik.
De første ting er veket bort!*

*Se, Herren han gjør all ting nytt.
Du verdens barn vend om og lytt!
Av kilden klar med livets vann
helt uforskyldt du drikke kan!
Hver sjel skal få sin lønn,
all arv som Herrens sønn,
men helvete som dom
om du ei vender om!
Den ildsjø er en evig død!*

*Men Herrens stad, Jerusalem,
den er beredt for alle dem
som er av stadens brudgom kjent
og har sin oljelampe tent.
Du salig er som tror
på disse sanne ord,
og tar imot Guds kall –
du seire vil og skal,
i bryllupssalen trede inn!*

*I salen stråler livets lys
og borte er all nattens gys.
I boken er det åpenbart
at staden skinner ren og klar.
Og alle folkeslag
skal prise ham hver dag.
For Lammets trone stå,
med hvite kjortler på,
som kongebarn i evighet!*

*Guds Ånd og bruden sier kom!
Kom snart, og hold den siste dom.
Før bruden inn til stadens prakt,
kledd i den rene hvite drakt.
Ei rommes kan med ord –
den stund skal bli så stor!
Halleluja, vår Gud,
all synd du slettet ut!
Amen, ja kom, o Jesus Krist!*

K. G.

Våre lamper slokner (4)

Av J. F. Løvgren

7.

Stian Røst var på hjemvei. Med lange sigende steg kom han utover Fjordgata. Til å være nygift hadde han lite fart på. Han drev med nødvendighetens strøm, som isflakene der ute.

Han gikk forbi Lyngeids hus.

Nede fra båtbyggeriet klakket det, ujevnt og dempet. De holdt på å borde opp et par livbåter, hadde han hørt. Han stanset og lydde. Så mye mer levende dette hørtes ut enn den evinnelige knatringen av skrivemaskinene hos Mobekk, som bare ble avbrutt av telefonene som skar et dirrende hvin inn i alt det andre surret.

Røst leide bare et par hus bortenfor Lyngeid, hos en enslig, gammel dame som selv hadde kvistleiligheten ovenpå.

I kjøkkenet slo det imot ham en emmen lukt, innestengt og fet. Sigrid hadde tatt den med hjemmefra – en avlegger av duft. Det rev i nesen hans. På kjøkkenbenken, mellom en liten stabel med brukte kaffekopper og et fat med oppvaskvann som det hang en vaskeklut over kanten på, lå to pølser.

Sigrid kom færende innenfra.

– Å, gid, Stian er du alt der? Er klokka alt så mange?

– Du har jo klokke på veggen, sa han gretten.

Hun satte straks en furten trut. Han gikk inn og hengte frakken fra seg i soveværelset, hvor senga ennå ikke var oppredd. Det var ingen entré i leiligheten.

Flere var blitt urolige etter at båtbygger Lyngeid vitnet om at Jesus sto utenfor menighetens dør og banket. Pastor Bjørnås syntes det var passende at Lyngeid var blitt sunget ned på menighetsfesten. Han var redd for å miste den økonomiske støtten fra grosserer Mobekk, som var blitt støtt, og bad Lyngeid å beholde sine teorier for seg selv.

Red.

I dagligværelset var det ingen tegn til oppdekning. På bordet lå en oppslått roman. Det var alt. Han satte seg tungt ned. Værelset var kokende hett.

Sigrid stakk sitt ansikt inn fra kjøkkenet. Furtenheten var borte. Det var søtt og vakkert som stemmen hun talte med.

– Å, Stian min. Vær så snill å gå etter melk for meg.

– Nei, sa han tvert.

– La være vel. Så får du ingen melk til grøten. Hun smelte døren igjen.

Et lite øyeblikk etter var han ute hos henne.

– Ja, så kom her med et spann. Jeg syns forresten du kunne gjøre sånt selv.

– Du ser jeg ikke er kledd.

Han så opp og ned på den halvnakne lille hustruen. Han gjorde en grimase og gikk.

Da han kom tilbake, oste det av

fett. Pølsene spratt med smell i panna, og potetene fosskokte så vandråpene freste på komfyrplata.

– Det gikk galt med pølsene, Stian.

Hun sa det halvt trossig og halvt unnskyldende.

– Å, det går nok, sa han med en kraftanstrengelse.

Hun så opp på ham og var blid.

Og så satte de seg.

– I Jesu navn går vi til bords –

Det var ham som leste, et grann unnselig. Hun trivlet med hendene og var urolig.

8.

Pastor Tomas Bjørnås var i godlag.

Han gjorde endog et par små spøkefulle bemerkninger som fikk menigheten til å smile. Alle medlemmer var medgjørliche og greie, så sakene gikk fort unna. Det var ingen sak å lede et forretningsmøte, da nei. Riktignok brukte han den sedvanlige måte: å spare det viktigste til slutt – så det var ikke godt å vite om stemningen holdt seg.

Det var mange av «opposisjonen» til stede. Bjørnås kalte dem så, en gruppe som omfattet Lyngheids synsmåter med sympati og gjerne støttet dem. Lyngeid selv satt der stille og innadvendt. Men Bjørnås visste fra før at han fulgte godt med. Mobekk ruvet, ikke i høyden, men i bredden, midt i salen – trygge, gode Mobekk. Jo, en kunne stole på ham. Aldri merket en noen opprørsplaner der! Han var tro som gull, mot styre og kirkeorden. Det sto ikke til å nekte: økonomisk uavhengighet ga en mann en viss posisjon som en

menighet gjorde vel i å regne med.

Bjørnås gjorde disse refleksjoner i en liten pause, mens en stemmeopptelling foregikk.

– Så var det spørsmålet om en serie vekkelsesmøter.

Pastoren laget en ny pause, og lot saken dale sakte ned over menigheten.

De fleste skuttet litt på seg. Noen flyktige øyekast ble vekslet. Lyngeid så våkent opp. Mobekk satt som en liten fast klippe. Han var alltid så fast når det ingen storm var. Bakenfor ham et stykke satt Stian Røst og kona, nygifte og lykkelige. Det passet seg liksom ikke for Røst å sitte foran sjefen.

– Styret, fortsatte pastoren, er blitt enige om å foreslå for menigheten at vi kaller pastor Ling til å virke hos oss en måneds tid. La meg høre deres mening om det.

Det ble surr av småprat nedover.

– Han skal være sånn glimrende taler.

Bjørnås så smilende på forsamlingen. Det var visst en godbit dette her. Han lot dem få tid til å godgjøre seg, for det var lett å bringe ro til veie når som helst. Et par korte replikker fikk ham til å gjøre ende på pausen.

– Du har jo hørt ham, Lyngeid?

– Ja, for et par måneder siden, på Sørlandet.

– Nå? –

– Jo-o. Det er riktig en mann med idéer og meto –

– Værågo! Ordet er fritt. Var det så at Lyngeid hadde noe på hjertet?

Bjørnås stemme var en smule skarp. Surre var med ett slutt.

– Har ikke bedt om ordet – ennå, kom det rolig fra Lyngeid.

– Nå ja. Jeg syntes – – Værsågo!

Mobekk hadde kremtet, et diskret kremt, som han hadde øvd seg opp til på kontoret. Det var et imponerende kremt, med en advarsel i. – Jeg, Mobekk, er her, sa det.

Pastoren sto avventende.

– Mobekk. Værsågo.

Grosserereren tok tak i stolen foran. Det var godt med et støttepunkt når han skulle reise seg.

– Jeg anbefaler styrets forslag vedtatt, sa han med vekt og verdighet.

Det var alt. Han satte seg og så seg om. Nå fikk de andre si sin mening.

Jo, da. De var enige med Mobekk, de fleste.

Votingen viste nesten enstemmighet for styrets forslag.

Men det ble et lite etterspill.

Pastoren mente at nå fikk de sette alle krefter inn. Sangkorene måtte mobiliseres. Musikk på alle møtene. Traktater med innbydelse til møtene måtte deles ut. En halv time før møtene skulle det være bønnestunder i lillesalen.

Alle måtte sette alt til side og møte opp. Ungdommen måtte settes i sving.

Bjørnås hakket litt, for han hadde plutselig fått tak i Lyngheids øyne. De var begynt å gløde under de lett senkende øyelokk. Pastoren torde nesten ikke stanse av frykt for at Lyngeid skulle ta ordet. Og ganske riktig.

– For en tid siden hadde vi besøk av evangelist Elvegård. Da var det verken musikk, sang eller bønnestunder foran møtene. Jeg kunne ikke merke at vi satte noe til side for å slutte opp om ham. Han reiste herfra motløs og fat-

tig. Hvis det er noe gagn i apparatet vårt, burde vi ha satt det i sving *da*. For *han* trengte hjelp. Vi holder kjøtt for vår arm og knytter våre forhåpninger til mennesker i stedet for til Gud.

Lyngeid satte seg. Pastoren vaktet seg vel for å imøtegå ham, for ikke å egge ham til nye utbrudd.

– Det er altså avgjort at, tok Bjørnås opp igjen, at vi kaller Ling for en måned. Men så var det lønsspørsmålet. Hva mener dere han må ha?

– To hundre kroner.

Menigheten kvakk til. For summen ble nevnt fort og bestemt.

Pastoren rynket pannen.

– Men Lyngeid! sa han bebreidende. Vi kan da ikke by mannen slikt.

Lyngeid så rolig på ham med de varme øynene sine.

– Han fikk etter *det*, han som reiste herfra motløs og –

Da lo Mobekk forarget.

– Maken til sammenlikning – –! Det er da forskjell.

– Det visste jeg ikke, sa Lyngeid. Ling har kanskje større familie. Elvegård hadde fem barn og en gammel mor.

Mobekk var morsk.

– Jeg holder da ikke rede på hvor mange unger folk har.

– Nei, nei, sa Lyngeid stillferdig. Du sa det var forskjell, så tenkte jeg –

– Det er forskjell på begavelse, forstår du vel.

Lyngeid støtte pusten ut mellom sine tynne lepper så det nesten liknet et fløyt.

– Aha! Er det begavelsen som skal honoreres?

Det kunne ikke nektes at tonen var

litt spydig. Men bak ironien lå et dypt alvor. Ordskiftet var egentlig ikke oppbyggelig, men menigheten fulgte spent med. De syntes nok Mobekk var noe for tung til kropp og sjel til kappriding med Lyngeid.

– Hva ellers? spurte Mobekk iltert.

– Det synes jeg er uhyggelig, sa Lyngeid, at nådegavene skal takseres i kroner og ører.

– Sånn er det alle steder.

– Men ikke i Guds menighet.

– Hvordan er det der?

Lyngeid svarte med å sitere:

– For intet har dere fått det, for intet skal dere gi det.

– En predikant skal altså ingen lønn ha?

– Å, jo vel. – Men etter behov og ikke etter beskaftenheten eller størrelsen av sin nådegave.

– Vi synger et vers før vi går videre, avbrøt Bjørnås. Vi har godt av litt avveksling.

Lyngeid og Bakke sendte hverandre et hurtig blick. Dette var akkurat som å bli sunget ned igjen. Lyngeid bøyde hodet og begynte å synke sammen, men rettet seg straks opp igjen.

Så sang han med, sterkt og klart.

– Spørsmålet står ennå åpent, sa Bjørnås, da verset var sunget. Hvor mye? –

Mobekk kom seg ivrig på bena.

– Jeg foreslår fire hundre kroner, sa han og så demonstrativt på Lyngeid.

Det ble litt surr og mumling igjen.

– En mann må ha såpass at han kan leve uten bekymring mens han er iblant oss, fortsatte Mobekk.

Det var atskillig varme i stemmen hans. Bifall ble nikket og hvisket rundt

om. Stian Røst bøyde seg bort til sin kones søte ansikt.

– Flott, Sigrid. Om et par dager ber jeg om pålegg.

– En sånn mann, vedble Mobekk, betaler seg selv – så mange folk som han trekker. Kollektene vil flyte rikelig. En opplagt forretning.

Så ble det vedtatt at Ling skulle ha fire hundre kroner.

– Det var enda en ting, sa pastoren.

Og alle visste straks hva det var for noe. En del gjorde seg så ubemerket som mulig.

– Er det noen som vil huse bror Ling?

Bjørnås' stemme var en smule innsmigrende. Han lot blikket gå rundt.

– Passer dessverre ikke hos oss denne gang, sa en som blikket stoppet ved.

– Min hustru er ikke riktig frisk, ristet en annen på hodet.

– Vi får sende ham på hotell.

– Nei, det ser så kaldt ut.

De sto fast.

– Tja, så får vel jeg selv –

Lyngeid fulgte sakens utvikling, men pastoren så ikke den veien han satt.

Nå sa han likevel:

– Han er velkommen til å være hos meg. Jeg har en god divan, så hvis – Pastoren så litt desorientert ut.

– Divan? Hm. Jeg vet ikke riktig om – det er nokså langt ut til deg, Lyngeid. Vi får heller tenke oss litt om. Kan få lov å komme tilbake til det, ikke sant.

– Som du vil, sa Lyngeid kort.

*Utdrag fra «Våre lamper slokner»,
Antikkforlaget 1993.
Forts. i neste nr.*

– Se til at ingen fører dere vill!

Intervju ved Dag Rune Lid

Det er Immanuel Fuglsang fra Herning i Danmark som uttrykker seg slik når han kommenterer tiden vi lever i, og han ser hvordan ordet om korset tas bort fra forkynnelsen. Han er engstelig for at mange bekjennende kristne en dag skal møte en stengt himmeldør.

Han ble født på en bondegård i Vildbjerg, midt på Jylland i Danmark en sommerdag i 1947. Allerede som tre-åring opplevde han noe dramatisk som forandret hjemmet. Det var under kornhøsten, og de var på vei hjem fra jordet. Moren satt oppe på det høye kornlasset, da vognen krenget kraftig. Hun falt ned, og det viste seg at hun hadde fått brudd på ryggstølen. Etter noen dager døde hun på sykehuset.

Alene tilbake satt far med åtte små barn. Den eldste var 13 år, og den yngste bare et og et halvt år. Faren ble alene med å oppdra barna, men de fikk kristne venner som hjalp dem. Fra Immanuel var fem til 10 år fikk de en husmor som var hos dem. Hun så det som et menneskelig kall å gå inn og hjelpe familien. – Hun var som en mor for oss små, sier Immanuel.

Borte fra Gud

Som 17-åring var han kommet i opposisjon til kristen tro, og ville ikke lenger følge den vei som mor og far hadde gått på. Han var oppslukt av idrett, både håndball, fotball og bord-

tennis. Det ble motiverende for ham å delta i kamper, for å få et æret navn.

I 1970 skjedde en ny dramatisk hendelse i hans liv. – Min far skulle til malerbutikken for å handle. På veien kjørte han forbi en kvinne som han kjente. Da svingte han hånden ut av vinduet og ropte til henne: – Vi møtes i himmelen! Noen minutter senere sank han sammen i malerforretningen og døde. Hjertet hadde sviktet, og de maktet ikke å redde ham. Han var 62 år da han døde.

Dette gjorde et sterkt inntrykk på Immanuel, og begravelsen ble et veldig kall for ham. Det neste året arbeidet Guds ord sterkt på ham, og han kom til den erkjennelse at han ikke var på den «rette» vei. På et tidspunkt kom han inn i sterk syndenød, og kom til at det fikk være som det være ville med idretten, bare han fikk fred med Gud. Nå begynte han i stedet å gå på kristne møter, for han så at han trengte å få del i syndenes forlatelse.

Født på ny

Året etter faren døde, var det en møteserie i Hammerum – en naboby til Herning. Temaet for møtene var: «Korset viser vei». Her fikk han begynne vandringen med Jesus. Det samme året giftet han seg med Inge-Lise, og de fikk fire barn. Han ble bankmann, og arbeidet innenfor finans i 45 år. I dag er han pensjonist og bor i

«Det er viktig at tilhørerne ikke lever i selvbedrag, men at de blir født på ny. Jeg har selv opplevd omvendelse i møte med Jesus, gjennom å gå fra mørke til lys. Dette ønsker jeg også å forkynne til andre.»

Herning sammen med sin Inge-Lise. I senere år har de flere ganger vært på bibelcamper ulike steder i Norge, der Fuglsang har deltatt som taler.

Etter hvert kjente han på forkynnerkallet, og ble senere kalt til fritidsforkynner på Vest-Jylland innenfor Luthersk Missionsforening, og det ble mange somre som taler på teltmøteaksjoner ulike steder i Danmark.

– Det er viktig at tilhørerne ikke lever i selvbedrag, men at de blir født på ny. Jeg har selv opplevd omvendelse i møte med Jesus, gjennom å gå fra mørke til lys. Dette ønsker jeg også å forkynne til andre.

– Det er en stor fare i dag, når mange bestemmer seg for å bli troende. Det er en god bestemmelse, men det er ikke frelse i bestemmelsen. Gjennom forkynnelsen må en miste troen på seg selv, slik at en får behov for nåde for Jesu skyld, sier han.

Den siste tid

– I dag lever vi i den siste tid før Jesu gjenkomst. Jeg er engstelig for at

det blir mange dårlige jomfruer – slik Bibelen vitner om det i Matteusevangeliets 25. kapittel. Det er så lett å slå seg til ro med at jeg er med på møter, og da må det vel være i orden med meg. Men den som sover åndelig sett, oppfatter ikke hva som skjer. Der det er åndelig liv, der er det også trang til å høre Guds ord. I evighetens lys er det viktig at Guds ord blir til mat for sjelen. Den åndelige føde er svært viktig for det liv som en kristen lever i hverdagen, sier forkynneren Fuglsang.

Han understreker at det i dag lyder så mange røster, men han kjenner på det som Paulus sier i 2Kor 11:4: «For om det kommer en til dere og forkynner en annen Jesus, som vi ikke har forkynt, eller om dere får en annen ånd, som dere ikke før har fått, eller et annet evangelium, som dere ikke før har mottatt – da tåler dere det så gjerne».

– Vi skal være åpne! Vi skal lytte, og vi skal høre aktuell tale! Mange velmenende kristne sier det i vår tid, og så åpnes døren opp for alle mulige lærdommer. Men mye av dagens forkynnelse kjennetegnes av at korsets anstøt er tatt bort, og den forkynnelsen skal vi ikke lytte til.

– Jesus sier selv: «Se til at ingen fører dere vill! ... For falske messiaser

«Der det er åndelig liv, der er det også trang til å høre Guds ord. I evighetens lys er det viktig at Guds ord blir til mat for sjelen.»

og falske profeter skal stå fram og gjøre store tegn og under, for å føre også de utvalgte vill, om det var mulig» (Mat 24:4, 24). Vi står alle i den samme fare for å bli fanget av frafallet og falle fra den sunne lære.

– Når Jesus har sagt dette, sier han: «Se, jeg har sagt dere det på forhånd» (Mat 24:25). Vi er i stor fare når vi lytter til disse røster! Vi skal bare være imøtekommende der Jesus er det. Der Jesus sier nei, skal vi også si nei, sier Immanuel Fuglsang.

Bønnens tjeneste

Både Jesus og disiplene talte meget om bønn. Som Ole Hallesby sier: «Bønn er å lukke Jesus inn i vår nød» Vi er mange som opplever at nøden er stor i dag. Det er derfor viktig å be både personlig og gjerne sammen med andre i mindre grupper. Om en ikke har noen taler, kan en f.eks. høre bibelsk forkynnelse på internett.

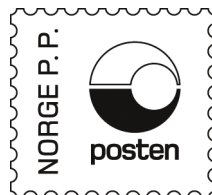
Jesus har selv sagt: «Atter sier jeg dere: Alt det to av dere på jorden blir enige om å be om, skal de få av min Far i himmelen» (Mat 18:19), og i Jakobs brev sies det: «Dere har ikke, fordi dere ikke ber» (4:2). Dette er viktige vers

Immanuel Fuglsang taler på Fossnes.

med tanke på bønnens tjeneste i vår tid!

– Jeg har selv møtt mennesker som har sagt at de var med i bønn for meg den tiden jeg var borte fra Gud. Min far hadde vært på bønnemøte, og der hadde han fått lagt meg fram som et bønnebegjær for de andre troende. Det er jeg glad for i dag, avslutter Immanuel Fuglsang.

Returadresse:
Lov og Evangelium
Rolfesnesvegen 892
5420 Rubbestadneset

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Den gode hyrde

En lege som var oppvokst i et kristent hjem, merket tidlig i sin barndom hvordan Gud kalte på ham, men han sto stadig imot den gode hyrdes røst. Han fortalte følgende til en venn:

I studietiden gjorde jeg mitt hjerte hardt og bekjente meg til sist som en gudsfornekter.

Jeg ble gift og fikk flere barn, blant dem en datter som ble omvendt da hun var 20 år gammel. Jeg var så forblindet at mitt ønske var å få henne bort fra troen.

Alle forsøk på å rokke hennes tro førte henne bare nærmere inn til Frelseren.

To år etter hennes omvendelse ble hun angrepet av en alvorlig sykdom, men hun var ikke redd for døden. Hun visste at om livet skulle ta slutt, gikk hun hjem for å være hos Herren.

Da hun ikke hadde lenge igjen, gikk jeg inn til henne, strøk henne over håret og spurte:

– Er det noe jeg kan gjøre for deg?

Store tårer begynte å rulle ned fra min unge datters kinn. Hun grep min

hånd, trykket den mellom begge sine og svarte:

– Far, du har alltid vært så god og kjærlig. Det er bare én ting jeg vil be deg om før jeg dør, og det er at du også vil ta imot Jesus som din frelser.

Jeg var forblindet, fortalte legen. Jeg rev meg løs og tok hånden til meg, og på min datters siste ønske svarte jeg et bestemt «nei».

Dypt beveget tok han sin venn med inn i værelset der datteren hadde ligget, og fortsatte:

Noen dager etter at min datter var død, var min motstand brutt. Jeg bøyde kne for Gud nettopp i det rommet hvor hun utåndet, og av min innerste sjel ropte jeg til Gud i min nød:

– Gud, nå orker jeg ikke mer, vil du ta imot meg?

Og den gode hyrde tok imot meg.

Jesus hadde jo bare tatt lammet i sin favn og båret det hjem for at jeg skulle følge etter.

Fra «300 fortellinger» av Gerhard Haaland, Lunde forlag 1926.